- אף על פי שכתוב בו הנפק 1 לא יחזיר

Even though a שטר is written in the שטר, he should not return it

OVERVIEW

ר' יוחנן (according to ד' אבהו) rules that if one finds a שטר with an enclosed , it should not be returned to the מלוה, and (the גמרא) elaborates: certainly it is not returned if there is no הנפק since there is the possibility that there was never a loan, but even if there is a הנפק (which indicates that there was a loan²), nevertheless it is not returned, for we are concerned that the loan was paid. תוספות discusses whether this ruling applies even when the לוה admits that he owes the money,³ or only when there is no admission by the לוה.

asks: תוספות

תימה דמשמע דאיירי באין חייב מודה כדאמר שמא כתב ללות ולא לוה It is astounding! For it appears that we are discussing a case where the is not admitting that he owes the money, as the גמרא states while discussing the case of לא כתוב בו הנפק where he certainly should not return the שטר, because 'perhaps the לוה wrote the שטר with the intention of borrowing, but he never actually borrowed;' obviously the לוה is not admitting to owing anything,4 and -

לכד לא יחזיר דחיישינו לפרעוו 5

Therefore (even in the case of כתוב בו הנפק) the שטר should not be returned to the מלוה, for we are concerned that perhaps the דוה paid -

אבל אם לוה מודה יחזיר דלא חיישינן לקנוניא – אבל אם

However the indication is that if the לוה admits that he owes the money, the שטר should be returned to the מלוה, for we are not concerned for a swindle -

ולא לשמא פרעו ורוצה לחזור וללות בו כדי להרויח פשיטי דספרא – And we are also not concerned that perhaps the לוה paid the loan and he

 $^{^{1}}$ A שטר is a writ of בי"ד attached to the שטר that the signatures of the witnesses were authenticated.

² It is the מלוה who requests the הנפק (the לוה has no interest in having the שטר מקויים), this indicates that the gave the שטר to the מלוה, proving that there was a loan; otherwise the שטר would not give him the שט"ה.

³ We do not return the שטר even if the לוה admits, because (since it is a lost שטר) we are concerned perhaps the מלוה and the לוה are conspiring to defraud the קנוניא – a קנוניא. See the גמרא previously on גגא

⁴ See 'מהרש"ל, מהרש"א וכו' See 'Appendix'.

⁵ By returning it to the מלוה we may be causing a loss to the לוה that he will pay twice.

⁶ When the לוה admits that he owes the money we are not concerned that perhaps the לוה already paid, but he is conspiring with the מלוה by saying 'I did not pay' in order that the מלוה will collect from the מלוה and the מלוה and מלוה will share the profits of this swindle. This concern is too far fetched and is not considered.

wants to borrow again with this שטר in order to save himself from paying 'the coins of the scribe';⁷ we are not concerned for this and if שטר the שטר is returned. This concludes the opinion of our גמרא here.

תוספות continues with his question:

- וקשה דלקמן (דף יז,א) אמר רבי יוחנן שטר שכתוב זמנו בו ביום וכתוב בו הנפק יחזיר And this is difficult, for later ד' יוחנן which (which was found and) has today's date and it is authenticated, it should be returned to the מלוה -

ומוקי לה רב כהנא כשחייב מודה –

And רב פהנא established this ruling of ר"י in a case where the לוה admits that he owes the money -

ודוקא שכתוב בו ביום אבל אין כתוב בו ביום לא יחזיר

And this ruling (that it should be returned to the מלוה) applies specifically only when it has today's date, however if it is not dated as of today, it should not be returned -

- או משום פשיטי דספרא או משום קנוניא

Either because of פשיטי דספרא or on account of a גמרא, and from our גמרא, and from our קנוניא הפיני זספרא, קנוניא ספיטי דספרא.

תוספות expands the contradiction:

- מנדה בחייב מודה אוקי רבי יוחנן מתניתין דמצא שטרי חוב לא יחזיר בחייב מודה And similarly previously ר"י established the מצא שט"ח לא יחזיר of משנה in a case where the לוה admits owing the money, and the reason we do not return the שטר to the מלוה -

- ומשום קנוניא 10 דסברי רבנן דאין בו אחריות גבי (לוה) ומי ממשעבדי 10 ומשום קנוניא Is because we are concerned for a קנוניא since the רבנן maintain that even a ממשעבדי also collects - ממשעבדי

(ותניא כוותיה דרבי יוחנן (ותניא

_

⁷ The fee for writing a new שטר. The concern here is if this is indeed so that it is a used שטר, then legally this שטר is void and it cannot be used to collect from לקוחות. We are concerned that the שטר will collect with this שטר from the לקוחות. This concern does not involve such a blatant swindle as ענוניא (for the only concern is maybe the אלוו שלוה will collect from the לקוחות לקוחות שלוו will pay him and all will be legal), nevertheless הושש בי ווא יו is not שיר even for such a 'minor' swindle. See 'Thinking it over'.

 $^{^8}$ The ממרא (סוו, אור) only mentions the ששט הספרא, but not the ששט הקנוניא, since there we are discussing a case of מהוד"ב and we are not קנוניא when the שטר is dated מהוד"ב (see מהוד"ב הרב ביום מהוד"ב).

 $^{^{9}}$ The משנה of that משנה maintain that לא יחזיר even if there is no שטר written in the שטר.

 $^{^{10}}$ כי יוחנן מפא not actually mention the ששה of קנוניא. However the ממרא there subsequently uses this explanation. See also "ד"ה ממשעבדי there ד"ד.

¹¹ It is not clear why תוספות mentions this here (see נה"מ).

(and we learnt in a ברייתא ברייתא supporting the view of ר"י"). We find in two (other) places that י"י is concerned לקנוניא (and פשיטי דספרא) and therefore we do not return a found שטר even כשחייב מודה, however here it seems that he is not concerned for קנוניא and we will return the שטר where the לוה admits. How can we reconcile these conflicting statements?!

מוספות answers:

ויש לומר דאמוראי נינהו ואליבא דרבי יוחנן –

And one can say; that the two contradictory statements reflect the view of different אמראים regarding the opinion of ר"י -

- דרב כהנא יעמיד הכא מלתא דרבי יוחנן אף כשחייב מודה 13 ומשום קנוניא דרב דרב כהנא יעמיד הכא מלתא דרבי יוחנן אף כשחייב מודה 3 (who maintains that we are שוני הנפק סל עוניא ידי ידי ידי ידי פערוב בו הנפק פא even in a case where the לוה admits that he owes the money. And the reason we do not return it is because we are concerned for a קנוניא (this is the view of רב) -

ורבי אבהו דמפרש דוקא כשאין חייב מודה –

And רבי אבהו who explains this ruling of רבי אבהו (that we do not return a שטר), is discussing specifically only a case where the לוה does not admit and therefore we do not return it -

אבל כשחייב מודה יחזיר דלא חייש לקנוניא –

However when the לוה admits owing the money, the שט"ה should be returned, for we are not concerned for a קנוניא; therefore ר' אבהו

יעמיד נמי מתניתין דלעיל כשחייב מודה ומשום שמא כתב ללות ולא לוה¹⁵ כרב אסי¹⁶-

¹² Others omit this phrase. Those that include it, will explain that this bolsters תוספות difficulty with where who (seemingly) maintains אין הוששין לקנוניא, while the גמרא which cites the תניא כוותיה דר"י (seemingly) maintains that we are חושש לקנוניא. See footnote # 19.

¹³ Even though חוספות previously determined from the words ולא לוה ללות ולא לוה that we are discussing a case of כשאין הייב מודה, nevertheless (according to תוספות) the words beginning with א and onwards are the words of א מיבעי and not the words of ר"י. All that ר"י said was ר' אבהו המוציא וכו' לא יחזירו לבעלים המוציא וכו' לא יחזירו לבעלים.

¹⁴ Similarly s'רב כהנא follows the view of משנה follows the view of יג,ב.

Will also establish the previous משנה (where the הכמים maintain לא יחזיר) in a case where the לוה admits. We do not return it because of the concern that perhaps he wrote the ניסן in order to borrow but he did not borrow until רב אסי as תשרי -

 $-^{17}$ אבל היכא דליכא למיחש לכתב ללות ולא לוה כמו בשטרי הקנאה However in a case where there is no concern of כתב ללות בניסן ולא לוה עד as for instance by שטרי הקנאה -

או כתוב בו הנפק 18 כי הכא יחזיר דלא חיישינן לקנוניא – או כתוב בו הנפק 18 כי הכא יחזיר דלא חיישינן לקנוניא as is the case here in the ruling of מלוה, if the מודה מודה is returned to the מלוה, for we are not הושש לקנוניא.

תוספות responds to an anticipated difficulty:

וגמרא דנקט לעיל 9 טעמא דקנוניא סבר כאביי דאמר עדיו בחתומיו זכין לו 19 And the גמרא קנוניא, which mentioned the reason of קנוניא, agrees with עדיו שלה who maintains עדיו בחתומיו זכין לו and therefore there can be no concern of כתב ללות בניסן ולא לוה עד תשרי -

או אקרי וכתיב²¹ לא אמרינן²²:

Or even if that גמרא does not agree with אב", but it maintains that we do not suspect that it happened that the שטר was written without the מלוה lending the

¹⁷ See מלוה מלוה בשטרי. A שטר הקנאה is where the לוה pledges his assets to the מלוה regardless if there will be a loan or not. Therefore, even if כתב ללות בניסן, the מלוה מלוה may legally collect from ניסן.

¹⁸ See כתב ללות בתשרי ולא לוה עד ניסן that the want nogram can that we suspect that he wants to borrow now (which is in תשרי), but not that he borrowed already, עיי"ש. Therefore if there is a הנפק we cannot have that perhaps he wants to borrow now, for since there is a הנפק it is obvious that there already was a loan. See footnote # 2.

 $^{^{19}}$ דף יג,ב; indicating that according to ר"י we are חושש לקנוניא, which contradicts רב הוא here. See footnote # 12. The question is why indeed did the גמרא assume the reason of קנוניא (like רב כהנא) and not the reason of (18) כתב ללות ולא לוה

²⁰ This means that [regardless when the לוה transfers the שטר to the מלוה acquire the right for the מלוה to collect from the לקוחות from the date of the שטר (and not from the date of the transfer or loan).

²¹ See previously א.י., if we do not maintain עדיו בחתומיו לוגי, אביי (like אביים, אביים), then שטר cannot write a שטר for the לוה unless they see the loan (for we are concerned that perhaps there will be no loan until later and the will collect from the earlier לקוחות שלא כדין, or unless it is a שטר הקנאה. The אמרא explains that even though this שטר which was found is not a שטר הקנאה and presumably the שטר saw the loan, so there should be no concern for שטר הערב ללות ולא לוה nevertheless we do not return the שטר for perhaps 'אקרי וכתיב'; it happened that the שיר mistakenly wrote a שטר for the לוה without seeing the loan. Others disagree with this concern (and say the only concern is קנוניא, meaning the לוה paid already).

²² The ברייתא לaos); however, it does החלופת למדיב מודה that supports ר"י, merely states that the מחלופת is מחלופת (as ר"י does); however, it does not explain why the מרא לא יחזיר הבנן או לא לא יחזיר שום למרא לא מריבן. It is the אמר א לא אמריבן הערא לא משום קנוניא (since they hold like אמריבן א אמריבן לא אמריבן (אקרי וכתיב לא אמריבן א משום ללות בניסן ולא לוה עד תשרי because he disagrees with אביי and maintains also that we are concerned for אקרי וכתיב.

money; therefore it had no choice but to explain the משנה in a case of כשחייב and we are concerned לקנוניא.

SUMMARY

There are two opinions regarding the view of ר' יוחנן that we do not return a כשאין חייב מודה. According to כשאין הייב מודה it was taught only כשאין חייב מודה, however כתב ללות ולא לוה on me are not concerned לקנוניא. However, according to רב כהנא רב כהנא היישינן לקנוניא. היישינן לקנוניא.

THINKING IT OVER

According to תוספות it appears that ר' אבהו is not הושש for פשיטי דספרי, 23 but he is חושש for לכתב ללות (בניסן) ולא לוה (עד תשרי). Seemingly in both cases he may be causing a loss to the לקוחות (but not definitely, for if the pays there is no loss). Why the distinction between the two?!

APPENDIX

תוספות states that it is apparent that ר' יוחנן is discussing a case כשאין חייב מודה since the אין ערוב בו הנפק (regarding the case of אין כתוב בו הנפק) that we certainly do not return the שטר since 'שמא כתב ללות ולא לוה'.

Superficially it seems obvious that we are discussing כשאין חייב מודה, for if the מודה is how can the גמרא say אלות ולא לות נוח the case where מודה (in the case where לוה or ישישינן לפרעון (מתוב בו הנפק), when the לוה admits that he owes the money.

However this is not a conclusive proof; for it is possible that even though the מודה is מודה that he owes the money, nevertheless we do not return the שטר, out of concern that אלוה ולא לוה מרב ללות ולא לוה meaning that we are concerned that perhaps the מלוה and the לפרעון against the קנוניא and really the חוד חיים שוא never borrowed the money or he already paid the money. This alone, then is not sufficient proof that we are discussing כשאין.

תוספות proof may be as follows; if we assume that we are discussing a case מודה proof may be as follows; if we assume that we are discussing a case מודה proof may be as follows; if we assume that we are discussing a case after a case in proof may be as follows; if we assume that we are discussing a case after a case and a case are also and a case are also as a case are a

²⁴ See footnote # 15.

²³ See footnote # 7.

²⁵ See footnote # 4.

reason (for not returning the שטר of כתב ללות ולא כתב לנות ולא טער by אין בו הנפק מתב מחל a case where כתוב בו הנפק. The לוה is not present. In a case of שטר there is more reason not to return the שטר since it is possible that there was never a loan (and even if there was perhaps it was paid), and the "י" is that even if we know there was a loan (since paid), nevertheless היישינן לפרעון לפרעון לפרעון.

However if we assume that the לוה is present and claiming that he owes the money (and the reason we do not return the שטר is because היישינן לקנוניא), then there is no difference whether there is a הנפק or there is no fifteence whether there is a הנפק or there is no fifteence whether there is a הנפק or there is no קנוניא. If we do not believe the אין בו הופק that it should not be returned than by מר ! In either case it is just as likely (or unlikely) that they are making a קנוניא. And furthermore why does the אין בו הנפק a different reason by אין בו הנפק (נחב ללות ולא לוה לוה אין בו הנפק (היישינן לפרעון לקנוניא), there should be only one reason which is that אין בו הנפק מורא gives a different reason by אין בו הנפק אין בו (that היישינן לקנוניא is (not present and is) not admitting. Therefore (as mentioned previously) there is a lesser אין שבו הנפק where we assume there was a loan.

This is perhaps what תוספות means when he says כדאמר שמא כתב ללות ולא לוה, meaning that since the גמרא gave a different reason by אין בו הנפק than by שי (and did not say [ולקנוניא] in both cases), this proves that we are discussing a case of ודו"ק, כשאין חייב מודה.